


10 20 30 40 50 60 70 80 90 100 10 20



En Elfers Klagefang

over sin Elskerindes Falskhed.
(Forfattet af Ole Bjørge).

Mel. Kan noget Menneſte udfige ic., eller: Den fulde
Maane rødfomt lyfte hen over Dødes Hvileſted.

Si maa af Skjæbnens Haand modtage, Enhver
hvad Løb den os beſkjær, Endeel kun Fryd og ſorgfri
Dage, Dg blide Kaar tilfalde er. For Andre Mod-
gangs bittere Skaaler, Dg Lidelſer den ſkjænter i, Dg
Armod's tunge Kalk tilmaalder, Dg ſtrøer med Torne
Livets Sti.

I hvor mit Die hen jeg vender, Exempler nok jeg
for mig ſer, Jeg ſelv af tung Erfaring kjender, Dg
derpaa havt har Prøver fler, Mig Smertens Pile
dybt har truffet, Midt i min Ungdoms ſagre Vaar,
Af troløs Ven forſtødt og ſuffet, Nedboiet dybt af
Sorg jeg gaar.

Dig bløde Vor er Ingling's Hjerter, Hvert Indtryk let
det tager mod, Der mangen Gang en navnløs Smerte
I unge Bryſt ſig efterlod. Bedragne Elſker kan ei
glemme, Den forſte omme Kjærlighed; Her mægter ei
Fornuftens Stemme, At give ſaaret Hjerter Fred.

Hvo fundet har en dydig Kvinde, Som tro, oprigtig
er og huld, Han Livets Lykke viſt vil finde, Han eier
meer end Skat og Guld. Ved hendes omme, varme
Hjerter, Blid ſvinde Livets Dage hen, Dg moder ſtun-
dom tunge Smertes, Hun tro og kjærlig deler dem.

Ei kan jeg roſe mig og ſige: Jeg denne Lykke fun-
det har; Jeg beilede ogſaa til en Pige, Et kjærligt Ja
var hendes Svar, Som hun frivillig monne give, Dg
loyede med Haand og Mund, Beſtandig huld og tro
at blive, Til Livets ſiſte Dag og Stund.

V box 1:1

mm

10

20

30

40

50

60

70

80

90

100

10

20

30

40

50

60

70

80

10 20 30 40 50 60 70 80 90 100 10 20 30 40 50 60 70 80 90 200 10 20 30

0
10
20
30
40
50
60
70
80
90
100
10
20
30
40
50
60
70
80
90
100

Det tændtes i mit unge Hjerte, En Elskovs Rue om og varm, Mig ahned ikke at jeg nægte En Slange trædsk ved troe Barm. Om hendes Dyb jeg tvivlet ikke, Dg kunde aldrig tænkt, ei drømt, At jeg af hende skulde drikke, Den bittere Staal jeg nu har tømt.

Min falske Ven Du lønnet' ilde, Min varme Ungdoms Kjærlighed; Hvad skal min tunge Sorg formilde? Hvor finder jeg min tabte Fred? O! ubarmhjertig har Du saaret, Det Bryst, hvori Dit Billed stod, Med Smertens Piiil Du gjennembored, Det Hjerte, som Dig banket' mod.

I Stilhed maa jeg nu begræde, Forsmaacet, haabløs Kjærlighed, Mens Du i uforstyrret Glæde, Af ingen tung Bekymring veed. Du hører ikke mine Sukke, Dg mine Taarer seer Du ei; Du Livets bedste Blomst kan plukke, Mens Tidslær vore paa min Bei.

Naar mørke Tanker mig omtaage, Dg skumle Nat er taus og stil; Naar mine trætte Dienlaage, Til kvægsom Søvn ei lukkes til. Da finder Du vel rolig Slummer, I ny erobret Elskers Arm, Urørt af al den Sorg og Kummer, Du plantet dybt i denne Barm.

End har Samvittighedens Stemme, Dit Hjerte ei til Anger rørt, Maasse Du engang vil fornemme En Røst, Du aldrig før har hørt, Maasse naar Tidens Haand har læget, De Bunder, Du mit Hjerte gav, En dybere i Dit er præget, Om spodsk Du smiler nu deraf.

O grusomt har Du mig bedraget, Dg brudt Din dyre Trostabs Eed, En Andens Haand Du har modtaget, Dg skænket ham Din Kjærlighed. Undskyldning kan Dig ikke nytte, Din Falskhed er jo aabenbar, Det Baand, som Du med mig mon knyttet, Med frække Haand Du overstær.

Langtfra at jeg Dig vil forbande, Ei heller skal jeg hævne mig, Men skulde Du med Tiden sande, At Falskheds Vøn har rammet Dig, Da hudsk, hvor tungt Du mig berøved; Gjengjældelsen den fandt Dig dog, Da Du Dit falske Spil udøved, Et Ansvar stort Du Dig paadrog.

Som Avner hen for Vinden driver, Som Jis for Solen smelter bort, Saa skal ei Meenederen ei trives; Hans syndig' Glæde bliver kort. Bedrageren skal Straffen ramme, Om tidligt eller seent det skeer, Den Falske blive skal tilskamme, Exempler nok man derpaa seer.

Din Regnskabsdag vel ogsaa kommer! Det feiler ei, den kommer vist; Retfærdighedens vise Dommer, Ei skuffes kan ved Vogn og Vist. Da kan Din Frækhed Dig ei nytte; Din Trædskhed er ei stort bekjendt; Naar han engang vil Vennen bytte, Hver faaer den Løb, som er fortjent.

At Hver skal lide for sin Brøde, Det er en vis, en afgjort Sag, Den Falske for sin List skal bøde, Med Angersild, med Hjertenag! Guds skreyne Lov i Sjælens Indre, Samvittighedens Alvorsrøst, Kan frækkest Syn-der ei forhindre, At minde høit om lønlig Brøst.

Til falske Glæde har Du bundet, Dit hele Hjerte og Dit Sind, Dg troer Du Lykken der har fundet, For anden Lykke var Du blind. De Glæder, som fra Dydens Kilde Udspudler, har Du aldrig kjendt, Maasse det angret Dig forsilde, Naar Lysters vilde Ruus er endt.

Tilgivelse Enhver skal finde, Som angret Feil og bedrer sig, Det være Mand, det være Kvinde, Det være Fattig eller Riig. Saa lad da Angers Taarer flyde, Sog hen i Vøn til Naadens Gud; Stræb Ungdoms Daarskab at fortryde, Førend Du gaar af Tiden ud.

10 20 30 40 50 60 70 80 90 100 10 20

0
mm
10
20
30
40
50
60
70
80
90
100
10
20
30
40
50
60
70
80
90
100

End er det Dig som mig forborgen, Hvorlænge vi
skal vandre her; I dag er Tid, maaste i Morgen Vort
Tineglas udrundet er. O! lad os derfor ei opsætte,
Men tye til Frelsens Kilde hen, Og bede Gud han
vil udslætte, Vort Syndestyld og glemme den.

Met som en Strom er Livets Dage, Ustandset rin-
der Tiden hen; For hver en Gang vi Lande drage,
Tilbagelægges lidt af den. Vi skal forlade Stovets
Bellig, Vort rette Hjem er ei paa Jord; Vel den, som
her opfylder trolig, Hvad Christus lærte ved sit Ord.

Til Herren alt mit Haab jeg sætter, Hans Ord, hans
Løfte stuffer ei; Han Sorgens mørke Taage letter Og
jævner Trængsels knudret Ve. Han trostede mit svage
Hjerte, Og styrked mit forsagte Mod; Og gav mig
Kraft i haabløs Smerte, Da nær ved Afgrunds Rand
jeg stod.

Udset min Synd, Alnaadens Fader! For Christi
Styld, o hør min Bøn! Giv at jeg Næstens Feil
forlader, Saa bød din elskelige Søn. Svag er jeg
fely, det veed du Herre! Min egen Kraft tilstrækker
ei; Men ved din Hjælp jeg stærk skal være, Og staa,
omstjændt paa slibrig Ve.

Forladelse Du og skal have, Forvist af mig min fal-
ste Ven! Jeg priser Gud for hver en Gave, Jeg tak-
ter og for Livelsen. Det er i Modgangstid vi prøves;
Og Hjertet drages bedst til Gud, I Medgangs Tid
saa let vi sloves, Og glemmer Herrens Lov og Bud.

Farvel Du, som jeg havde faaret, At leve med paa
denne Jord, Hvor dybt Du har mit Hjerte faaret, Jeg
ei udtrykke kan med Ord. Din Lykke jeg Dig ei mis-
under, Gud lad det stedse vel Dig gaa, Engang vel
lægges mine Bunder, Om længe end de bløde maa.

Christiania. Tilkjøbs hos J. P. Lorenzen, Østregade 34.